

Lovgivning, der gælder for både offentlige myndigheder og private, er således ikke omfattet af statsamtmandens tilsyn. Der er enkelte eksempler på, at lovgivning, der først og fremmest retter sig til offentlige myndigheder, også i begrænset omfang gælder for andre end offentlige myndigheder. Dette gælder offentlighedsloven og forvaltningsloven, jf. § 1, stk. 2, i offentlighedsloven og § 43 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. Med bestemmelsens fremhævelse af lovgivning, der »særligt« gælder for offentlige myndigheder, slås fast, at det forhold, at offentligretlig lovgivning i begrænset omfang gælder for andre end offentlige myndigheder, ikke indebærer, at lovgivningen falder uden for statsamtmandens tilsyn.

Det forhold, at den eller de offentlige myndigheder, lovgivningen gælder for, ved aftale kan overlade udførelsen af opgaven til andre, herunder private, indebærer ikke i sig selv, at lovgivningen dermed ændrer karakter fra at være lovgivning, der »særligt« gælder for offentlige myndigheder. Statsamtmanden vil således fortsat føre tilsyn med kommunens overholdelse af sådan lovgivning.

Kommunernes overholdelse af bl.a. den kommunale styrelseslovgivning og kommunalfuldmagtsreglerne samt offentlighedsloven, forvaltningsloven og almindelige offentligretlige retsgrundsætninger vil således være omfattet af statsamtmandens tilsyn.

Afgrænsningen indebærer, at også i sager, hvor en kommune handler på privatretligt grundlag, vil statsamtmanden som i dag kunne tage stilling til overholdelsen af lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder. Derimod vil en kommunes overholdelse af en aftale eller lignende privatretlig disposition, en kommune har indgået, som i dag ikke kunne påses af tilsynet.

Afgrænsningen indebærer som hidtil, at i det omfang, offentligretlige retsgrundsætninger kodificeres og erstattes af lovgivning, der ikke særligt gælder for offentlige myndigheder, vil statsamtmanden ikke kunne påse overholdelsen heraf. Om det eventuelle behov for den fornødne tilpasning af lovgivningen henvises til *afsnit 5.1.2.* i de almindelige bemærkninger.

Det forhold, at tilsynets kompetence er begrænset til lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder, er ikke til hinder for, at tilsynet som et led i bedømmelsen af, om kommunen har tilsidesat lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder, i særlige tilfælde også inddrager anden lovgivning som del af sagens bedømmelsesgrundlag. I sager, hvor kommunen utvivlsomt har tilsidesat den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder, kan til-

synet således, hvis det er nødvendigt for at påse og reagere over for kommunernes overholdelse af den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder, inddrage anden lovgivning, der er nært knyttet hertil, som del af sagens bedømmelsesgrundlag. Tilsynet vil således være kompetent til at tage stilling til, om en privat enkeltpersons eller virksomheds krav mod en kommune, der er etableret i henhold til lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder, helt eller delvis er ophørt ifølge de almindelige regler i lovgivningen om ophør af krav, herunder forældelse, passivitet, modregning etc. I denne situation vil det uden en inddragelse af en bedømmelse af de almindelige ophørsgrunde ikke være muligt for tilsynet at tage stilling til, om kommunen ved ikke at imødekomme den privates krav har overtrådt den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder, og hvorved kravet er etableret.

Det fastsættes endvidere i bestemmelsen, at statsamtmanden skal påse kommunernes overholdelse af *kommunale forskrifter, der er udstedt i medfør af denne lovgivning.*

Med udtrykket »udstedt i medfør af« sigtes til forskrifter, hvis udstedelse er hjemlet i eller ligefrem foreskrevet i lovgivningen. Statsamtmanden påser således ikke kun overholdelsen af de forskrifter, kommunalbestyrelsen har pligt til at udstede i medfør af lovgivningen, men også overholdelsen af de fakultative forskrifter, som kommunalbestyrelsen har bemyndigelse til at udstede i medfør af lovgivningen. Forskrifter, hvis udstedelse ikke er hjemlet eller ligefrem foreskrevet i lovgivningen, vil som hidtil ikke være omfattet af tilsynet, jf. nedenfor.

Med udtrykket »denne lovgivning« sigtes til den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder, jf. ovenfor.

Det er alene kommunale forskrifter, dvs. ensidigt fastsatte bindende generelle regler, hvis overholdelse statsamtmanden påser. Den foreslåede bestemmelse i § 48, stk. 3, i lov om kommunernes styrelse har ikke betydning for spørgsmålet om, hvorvidt en udstedt forskrift er bindende for kommunen. Dette spørgsmål må som hidtil afgøres ved en fortolkning af hjemmelsgrundlaget for forskriften.

Efter gældende ret er kommunale forskrifter, hvis udstedelse er hjemlet eller ligefrem foreskrevet i lovgivningen, kun omfattet af kommunaltilsynets kompetence, hvis der er tale om forskrifter, der har direkte betydning for borgerne. Med bestemmelsen fastsættes som noget nyt, at også sådanne kommunale forskrifter, der er rettet indad mod kommunens styrelsesforhold eller den kommunale forvaltning, vil være om-